

LBRIIS

We know  
books

*Călin Torsan – SPAM BOOK*  
Seria Proză | Colecția Roman

© 2022 Casa de pariuri literare  
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian  
producție: Tudor Bogdan Alexandru  
DTP | concepție copertă: Paul Burcia

© Cristina Stancu, pentru ilustrația de copertă

Typefaces Warnock Pro, Designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated  
Tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**TORSAN, CĂLIN**

**Spam book** / Călin Torsan. – București: Casa de pariuri literare, 2022  
ISBN 978-606-990-486-2

821.135.1

Cartea a fost tipărită și cu ajutorul prietenului Octav.

# SPAM BOOK

Călin Torsan

*casa de pariuri literare*

## INTRO

Din momentul când mi-a venit ideea acestei cărți și până la finalizarea ei în forma pe care o răsfoiți acum, am adunat o droaie de mesaje spam, sosite pe cele patru adrese electronice la care am acces: două personale, una de serviciu, iar ultima ținând de un alt experiment literar. Atenția mi-am îndreptat-o exclusiv spre cele ce aparțineau categoriei *phishing*, adică disperatele încercări frauduloase de-a storce parale chiar și din piatră seacă.

Multe dintre mesajele pe care urmează să le citiți au fost redactate într-o engleză aproximativă, așa că mai întâi le-am tradus, apoi le-am dat o oarecare eleganță stilistică. Exprimările greoaie și pline de greșeli pot fi dovezi suficiente că afacerile respective n-au presupus niciodată colaborarea cu eventuali consultanți literari. Însă ele ne pot contura geografia aproximativă a zonelor de unde provin asemenea oportunități halucinante de business. Onomastica inexactă a preținșilor expeditori argumentează suplimentar această ipoteză (*Anna Mbersky*, *Devid Mike*, *Donadi Goodluck*, *Tansoba Kanbu* etc. – sublinierile îmi aparțin).

De altfel, ancheta realizată în anul 2013 de Kasperski Lab, o instituție multinațională de securitate cibernetică cu sediul în Moscova, prezenta continentul asiatic pe locul fruntaș la producția de spamuri (55,5% din totalul mondial). Țările extrem de active se dovedeau a fi China, Coreea de Sud, Taiwan, Vietnam și India. În același clasament sui-generis, România ocupa poziția a treisprezecea – una deloc neglijabilă –, fiind răspunzătoare la vremea respectivă de 1,32% din totalul mondial. Un argument în plus pentru cartea pe care v-ați apucat s-o citiți!

Motivul principal ce m-a apropiat de această lume a fost fascinația stârnită de faptul că, în încercarea lor de-a face niște mălai de pe

urma proștilor, escrocii recurg la textul scris și la poveste. În fond, fiecare înșelătorie se bazează pe gargară și presupune oameni cu papagal, adică buni de gură și credibili. Gata să mintă, până în punctul de unde să creadă chiar și ei în extravaganțele spuse. M-a încântat, așadar, gândul că cineva stă și zămislește aceste scenarii demne de scriiturile lui Daniil Harms sau ale lui Cehov, primii autori de proze scurte care îmi vin acum în minte. Iar cartea mea (mai degrabă a lor, a acestor cozi de topor) este realizată aproape exclusiv din ele.

Probabil că acei scriitori ad-hoc își iau niște onorarii la care extrem de puțini autori avizați și-ar îngădui să viseze. În plus, un asemenea băsmuitor beneficiază de-o audiență colosală și de un mediu complet neconvențional de propagare a textelor sale. Suplimentate cu anonimatul absolut, presupus de orice mașinațiune ilicită, acestea sunt atributele care plasează respectivele producții literare în siajul pestriț al avangardelor. Pregața greșelilor ortografice și senzația de alandala a unora dintre faptele expuse succint exclud complet scenariul unor generatoare automate de text, fiindcă nu vād de ce ți-ai bate capul cu programarea unor *boți* agramati.

Poate fi utilă o scurtă introducere în domeniul vizat, ca o cheie suplimentară de lectură a volumului de față. Precum cea a creștinismului, scrisă și comentată în funcție de o delimitare temporală strictă (înainte de Cristos și după el), istoria *spamming*-ului cunoaște două mari faze: până la Internet și după apariția lui. În esență, expedierea acestui tip de mesaje are o finalitate strict pecuniară, iar metoda folosită presupune realizarea unui mecanism buclă: odată configurate, conținuturile e-mailurilor sunt trimise la adresele unde potențialii cititori sunt îndemnați să le înainteze prin forward și altor persoane. Factorul emoțional este foarte bine speculat, nelipsind amenințările cu evenimentele neplăcute în cazul desconsiderării indemnului de-a le împărtăși cu apropiatii. Până la urmă, aceste mesaje vor rula în cadrul diferitelor comunități, iar emitentul va încerca prin diferite metode electronice să reintre în posesia lor, ocazie cu care va colecta adresele de e-mail ale celor

ce i-au urmat indicațiile. Abia acestea vor constitui obiectul unei tranzacții cu scopuri publicitare. Drum sinuos, dovedind suplimentar că banii nu-s deloc ușor de făcut, chiar și după acceptarea unui contract faustian.

Aceeași anchetă coordonată de Kasperski Lab dezvăluia procentul copleșitor de spamuri din 2013. El reprezentase 69,6% din întreaga corespondență electronică la nivel mondial! Nu scăzuse decât foarte ușor față de anul precedent, cu numai două procente și o jumătate, în ciuda faptului că legislația statuată pentru aceste aspecte funcționa de aproape un deceniu („Legea 506 din 17 noiembrie, privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice”).

O observație suplimentară, privind directivele configurate pentru acest tip de activitate: site-ul Spamhaus se ocupă exclusiv cu subiectul *spamming*-ului și al actelor normative privind domeniul în cauză, fiind realizat de organizația internațională nonprofit, The Spamhaus Project. Aceasta a fost fondată în 1998, are sediile în Geneva și în Londra, iar pentru ea lucrează aproximativ patruzeci de investigatori: specialiști în jurisdicție și ingineri de rețea din zece țări diferite.

După cum aminteam, istoria spamurilor începe înaintea Internetului și are ca domeniu generator rețeaua mesajelor telegrafice coordonate de compania britanică Western Union. Termenul *spam* nu apăruse încă, atunci când mai mulți politicieni englezi recepționau o telegramă nesolicitată, care îi făcea reclama unui medic stomatolog. Acesta anunța modificarea de program a propriului cabinet dentar. În fapt, ecuația era aceeași: apăruse o tehnologie nouă (primul telegraf electric, cel inventat de americanii Samuel Morse și Alfred Vail, fusese inaugurat cu numai două decenii înainte), și nimeni nu intuia cum avea să fie exploatată în viitor. Utilizatorii trebuiau să configureze din mers setul regulilor ei de exploatare. Era anul 1864.

La mai bine de un secol distanță, compania americană de software, Digital Equipment Corporation, își anunța noul model de

computer, printr-un mesaj trimis simultan de Gary Thuerk către aproximativ patru sute de clienți. Se întâmpla pe 20 decembrie 1978. Programul special al apropiatelor sărbători de Crăciun ar fi îngreunat expedierea materialelor promoționale prin serviciul poștal. Deși gestul a fost amendat de comunitatea corespondenților din rețeaua electronică respectivă, el a generat totuși vânzări consistente, care au atras atenția mai-marilor companiei.

•

Contactul cu aceste mesaje-sperietori mi-a prilejuit o îndoită muncă literară: am fost, pe rând, traducătorul multora dintre ele (majoritatea, în limba engleză; altele, recepționate în spaniolă și maghiară), iar pentru cele redactate în limba română am fost șlefuitorul lor. Drumul până la exprimarea cristalină, cu oarecare pretenții de stil, n-a fost tocmai ușor, mai ales atunci când textele în cauză fuseseră probabil maculate cu îndeajuns de mult Google Translate. De altfel, o bună parte dintre ele ar putea figura în antologiile dedicate perlelor gramaticale, umorului involuntar sau avangardelor literare. Din noianul acestora – și, recitindu-l, nu-mi imaginez cum ar putea să-și închipuie cineva că așa va convinge un român să intre în afaceri dubioase – am ales un singur pasaj din scrisoarea semnată, cu stimă, de domnul Richard Evans. Era intitulată foarte sugestiv: *Salut*.

Omul îmi propunea aceeași mizerie pe care am întâlnit-o în conținutul mai multor spamuri, adică un procent consistent dintr-o sumă jenant de mare. După ce mi se băga pe sub piele cu formularea de început, *Drag prieten*, pretinsul avocat cu nume schimbător (în titlul e-mailului, ca și în adresa electronică, semnase... Evens) îmi descria în primul paragraf o găinărie deja fumată, cu un multimilionar decedat ce îi fusese client și a cărui moștenire trebuia să-mi revină fără absolut nici o explicație. Poate doar cu excepția amănuntului că mult regretatul nu mai avea rude în viață. Deveneam, pe neașteptate, cel mai potrivit executor testamentar al mortului!

O brumă de argumentație se putea desprinde abia din al doilea pasaj al scrisorii, unul cu o gramatică împuțită, din care cu greu se puteau aduna frânturi de înțeles:

„Vă adresez pentru că sunteți calificat să fiți cel mai apropiat decedat de când sunteți străin și ați putea primi fonduri în urma unor reclamații, deoarece nu a reușit să localizeze pe nici unul din rudele mele de client târziu.”

În rest – detaliu interesant –, toate diacriticele fuseseră puse frumos la locul lor, iar conjugarea verbului *a fi* pentru formula de politețe, *sunteți*, era foarte fain prinsă în montura inelului de nibelung.

•

Câteva cuvinte despre denumirea mesajelor nesolicitate... Ea a fost adoptată în urma unei schițe TV a excentricului grup britanic de umor, Monty Python. Aceasta era lansată la începutul anilor șaptezeci, atunci când *spam* devenise deja sinonim cu orice marcă și produs realizate din carne de porc conservată. În scheciul respectiv, meniul oferit într-un bufet minuscul de cartier era până la obsesie doldora cu preparate conținând SPAM, produsul american ambalat în celebra cutie din tablă. Astfel încât, pe rând, când bucătăreasa, când cei doi clienți înfometați – sau chiar absurdul cor al vikingilor așezați pe la celelalte mese – pronunță întruna, cu toții, „spam, spam, spam, spam, spam”. Tocmai această repetiție halucinantă a cuvântului, desfășurată într-un filmuleț de nici măcar trei minute, le-a atras atenția informaticienilor, punând-o imediat în legătură cu capacitatea mesajelor nesolicitate de a genera în buclă alte și alte mesaje nedorite, astfel încât de la un spam se ajunge imediat la o secvență de tip *spam spam spam*, apoi la una și mai amplă, cu forma *spam spam spam spam spam*.

Dezvoltarea rapidă și amplă a postărilor în masă este menținută oarecum sub control de *cancelbots*, niște programe special gândite să anuleze postările fluvii. Problema este că, la

rândul lor, acestea generează același volum de trafic virtual ca și spamurile. O soluție cumva fără ieșire, ce poate fi chiar blestemul numelui ales, fiindcă aceeași extindere proteică poate fi întâlnită și în varietatea sortimentelor născocite de producătorii șuncii SPAM:

- SPAM Clasic: același gust oferit încă din anul 1937;
- SPAM dietetic: aceeași aromă, dar cu mai puține calorii, grăsime și sodiu. Perfect pentru sezonul costumelor de baie.
- SPAM cu 25% mai puțin sodiu;
- SPAM cu slănină: dragoste de la prima mușcătură;
- SPAM cu curcan prăjit: sparge monotonia;
- SPAM afumat cu lemn de nuc: fără grija că, după ce îl veți consuma, veți mirosi a camping;
- SPAM iute și condimentat: v-ați întrebat vreodată care ar fi gustul cărnii unor porci hrăniți doar cu ardei iute?
- SPAM jalapeño: mai inspirat decât o plajă însorită din Mazatlán;
- SPAM teriyaki;
- SPAM cu piper negru: un vis delicios, devenit realitate;
- SPAM cu chorizo;
- SPAM cu cârnat portughez.

Jonglând cu aceste mesaje despre care am hotărât să scriu, m-am simțit deseori ca un echilibrist pășind pe sârmă. În jurul meu, se căska hăul linkurilor asupra cărora programul antivirus ținea să mă avertizeze că era extrem de riscant să le accesez. Așadar, eram foarte grijuliu atunci când copiam mesajele pe care încercam să le traduc cu ajutorul Google Translate, ca nu cumva să declanșez cine știe ce bombă cu ceas. Recunosc, însă, că mă tot mânca în fund să trimit mesaje abracadabrante la unele dintre adresele de unde primeam propunerile pentru îmbogățire. Și aveam o mare poftă să continui acolo povestea asta încălțită. Mă oprea doar faptul că nu îmi puteam asuma să bulesc computerul de pe fișa de inventar a instituției

unde eram angajat, deși atitudinea asta cuminte mă putea văduvi de întâmplări cu mult mai zemoase decât SPAM-ul cu bacon. Implicat de câteva pagini în plus ale acestei cărți.

Până la urmă, am făcut-o!

Nepotul cu care goleam săptămânal câte o sticlă cu vin îmi arătase odată o lungă corespondență electronică, purtată cu niște nenorociți ce încercau să-l facă membrul unei societăți de tip masonic. Sigur, asta urma să-l coste câteva zeci de euro! Pentru început. Bani cu care își putea achiziționa niște obiecte absolut necesare ritualului de inițiere. Erau printre ele – le-am văzut în fotografiile pe care i le expediaseră – un soi de coadă de cal, împletită cu fir roșu, o cupă pentru libații speciale, un mic ciocănel asemănător celor din instrumentarul tribunalelor și câteva insigne din care nu se putea descifra prea mare lucru. Gogoșa se umfla dacă țintea musai gradele înalte ale structurii oculte, iar asta urma să-ți scoată din buzunar câteva sute de euro. Sumă în schimbul căreia ți se expediau alte căcaturi inutile.

Correspondentul scria din Argentina, dintr-un cartier sărac al capitalei. Se gândea că-și găsisse prostul prin România. Avea o engleză de baltă, plină de mormoloci. Tipul se contrazicea de la o zi la alta, iar nepotul îl amenda de fiecare dată pentru asta, băgându-l serios în corzi. Au ținut-o *langa* vreo lună de zile cu mesaje de pe WhatsApp, până când gaucho și-a dat seama că își găsisse nașul. Probabil că a dat în bulimie atunci când a înțeles că irosise destul timp prețios, înghițindu-și în sec nenumăratele SPAM-uri cu chorizo prin care încercase să facă cheag.

Comediantul englez James Veitch a fost poate și mai îndrăzneț decât mine. Sigur, îi dădea mâna: nu era un bugetar pârlit, iar de coada lui nu atârnavu plăcuțele metalice cu numere de inventar. Câtă vreme izbutea un nou moment reușit, probabil că putea face praf oricâte calculatoare ar fi vrut, virusându-le oricând avea chef. Așa că, exact după cum procedase și nepotul meu, tipul a intrat într-o corespondență consistentă cu un *spammer* ce îl asaltase cu mesaje. Acela pretindea că se numește Solomon Odonkoh și îi propusese lui

Veitch, încă din primul mesaj spam, o afacere absolut extraordinară!  
SPAM Clasic.

Britanicul a răspuns prompt, așa după cum fusese rugat, lăsând impresia că va pune botul, astfel că Solomon a plusat cu un al doilea e-mail: urma să-i trimită actorului o anumită cantitate de aur, pe care acesta s-o vândă. Câștigul ar fi fost de zece procente din suma obținută. Solomon a propus să înceapă târgul cu 25 de kilograme, ceea ce ar fi însemnat o cifră de afaceri egală cu vreo 2,5 milioane de dolari. În schimbul ulterior de mesaje, Veitch s-a arătat pus serios pe căpătuială, replicând că, la experiența lui de manager în domeniul investițiilor, cantitatea de aur i se părea totuși prea mică. Așa că îl ruga pe asociat să mai pluseze. Solomon urcă miza la 50 de kilograme. Veitch devine halucinant și afirmă că n-are vreme să se încurce cu mărunțișuri: ori vor tranzacționa o tonă întreagă de aur ori încheie imediat corespondența. În sfârșit, a ajuns cu gargara până în punctul în care a încercat să-l convingă pe Solomon să investească în tranzacții cu hummus, pretinzând că valoarea acestuia pe piața alimentară crescuse enorm. Și îi sugerează lui Solomon să-l îndoie cu morcovi, ca să câștige la cântar.

Primul mesaj recepționat de comediant a fost unul pe care l-am mai tot întâlnit și eu de-a lungul perioadei când am scris cartea asta, ba chiar și prin prisma erorilor de redactare:

„Hello, James Veitch,

I have an interesting business proposal I want to share with you, Solomon.”

•

Volumul de față poate avea o componentă socială nebănuț de importantă, căci – pe de o parte – va menține trează atenția cititorilor și îi va feri de furtișagurile electronice, iar pe de alta, fiindcă oferă organelor competente ale statului dovezi palpabile și o arhivă de adrese de e-mail, atât de utile în lupta împotriva acțiunilor ilicite.

## Julietta fără Romeo

Bună!

Ce mai faci?

Numele meu este Anna Mbersky și servesc în Forțele Aeriene ale Statelor Unite. Caut un bărbat frumos și demn de încredere, pentru o relație cordială. Sper să ne auzim în curând!

A ta, Anna.

jamesguiseppe@gmail.com